

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobců: **a) Y. F.**, nar., **b) L. K.**, nar., oba státní příslušnost Ukrajina, v ČR oba bytem, oba zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2018, č.j. CPR-6698-5/ČJ-2018-930310-V241,

t a k t o :

- I. Ve vztahu k žalobkyni ad b) se žaloba odmítá.
- II. Žaloba **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 1. 2018, č. j. KRPB-85165-49/ČJ-2017-060022- SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a úst. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 4 roky.

II. Žaloba

Žalobci především namítali, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly dostatečně a náležitě s existencí a intenzitou jejich rodinného a soukromého života a otázkou nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do jejich rodinného a soukromého života. Odůvodnění správních orgánů ve vztahu k této otázce obsahuje toliko citace ze zákonných ustanovení, aniž by byly blíže uvedeny důvody správního vyhoštění. Dle názoru žalobců správní orgány tedy nepřihlédly k jejich tvrzením, které se týkaly povahy, pevnosti a trvání jejich rodinného vztahu. Nezohlednily ani předložené důkazy, tj. čestná prohlášení svědků, oddací list, společné fotografie, které jednoznačně prokazují existenci, dlouhodobost a trvalost jejich vztahu a nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejich soukromého a rodinného života. Rovněž nebyla zohledněna délka jejich pobytu na území ČR, jejich ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby, jež mají výlučně na území ČR, přičemž v zemi původu nemají žádné zázemí. Žalobci již od zahájení správního řízení poukazovali na skutečnost, že již od ledna 2015 spolu udržovali vztah, od června roku pak 2015 žili ve společné domácnosti jako druh a družka a dne 24.2.2018 uzavřeli manželství. Bez ohledu na pobyt žalobce a) se do sebe zamilovali a jejich vztah se tedy postupem doby upevňoval a stal se pevným a hlubokým. Nemělo by proto ani být přičítáno k tíži, že žalobce a) své rodinné zázemí budoval v době, kdy se na území ČR nacházel nelegálně. Rozhodnutím o správním vyhoštění by došlo k nucenému a velmi dlouhému odloučení žalobců, čímž by bylo negativně zasaženo do jejich soukromého života. V posuzovaném případě není reálné, aby realizovali svůj společný život v zemi jejich původu, neboť s ohledem na nedostatek pracovních příležitostí je nemožné získat práci, a tudíž by nebyli schopni zajistit své základní potřeby prací. K nepřiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění žalobci poukázali i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2007, č.j. 10 Ca 330/2006-89.

Žalobci dále namítali, že při posuzování otázky závažnosti a druhu protiprávního jednání měly správní orgány zohlednit pohnutku a povahu jednání žalobce ad) a) za které byl odsouzen trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 6.4.2017, č.j. 88 T 48/2017. Žalobce poukazoval na to, že padělaným dokladem se prokázal jenom jednou. Současně se domníval, že vyřízený doklad bude skutečně dokladem na jeho jméno. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal.

Žalobci rovněž namítali, že v posuzovaném případě nejsou splněny podmínky k zásahu do práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť intenzita porušení právního řádu žalobcem ad a) nedosahuje takové intenzity, aby vyvážila zásah do rodinného a soukromého života. Žalobci rovněž zdůraznili, že existence rodinného zázemí je důvodem k neuložení správního vyhoštění a nové zázemí je dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců důvodem ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu tak sám předpokládá možnost vzniku nového zázemí v době neoprávněného pobytu, přičemž vznik takového

zázemí po uložení správního vyhoštění je důvodem ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobci dále namítali, že žalovaný se řádně nevypořádal s námitkou nepřiměřeně přísné délky správního vyhoštění, neboť délka vyhoštění je pro ně fakticky likvidační. Nejsou-li cizincům, kterým bylo uloženo správní vyhoštění, vydávána víza ani udělována oprávnění k pobytu, je možnost návratu prakticky vyloučena. Nucené odloučení manželů tak může trvat mnoho let a není ani zřejmé, zda by mohlo dojít k opětovnému obnovení manželského společného života.

Správní orgány měly rovněž zohlednit, že žalobce ad a) již byl za jednání spočívajícím v tom, že se prokázal padělaným dokladem potrestán, a to shora uvedeným trestním příkazem. Bylo mu uloženo vyhoštění na dobu dvou let. Správní orgány při svém rozhodování tedy nedostatečně posoudily povahu a závažnost jednání žalobce, neboť nepřihlédly k tomu, že se padělaným dokladem prokázal jenom jednou a současně se i domníval, že vyřízený doklad bude dokladem na jeho jméno.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že žalobci uplatnili v žalobě obdobnou argumentaci, na kterou již bylo reagováno v prvostupňovém rozhodnutí i rozhodnutí žalované, a tudíž na tyto rozhodnutí odkázala. Ve svém postupu přitom žalovaná neshledala pochybení a navrhla proto zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud k věci předně uvádí, že žaloba byla podána dvěma žalobci, ačkoliv správní vyhoštění bylo uloženo toliko žalobci ad a). Soudu proto nezbylo než ve vztahu k žalobkyni ad b) žalobu odmítnout postupem dle § 46 odst. 1 písm. c), neboť není aktivně legitimována k podání žaloby ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Rozhodnutí totiž nezasahuje do jejích práv a tudíž žalobkyni ad b) lze považovat za zjevně neoprávněnou k podání žaloby. V soudním řízení by mohla být v postavení osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 s.ř.s., avšak svého práva nevyužila, neboť ani po výzvě soudu nesdělila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Soud se dále zabýval meritorním posouzením žaloby žalobce ad a). Žalobce předně namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život

narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70).

Podle § 174a pobytového zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). 5

V posuzovaném případě žalobce navázal vztah se žalobkyní ad b) nynější manželkou v době, kdy na území pobýval neoprávněně. Manželství pak uzavřeli v průběhu řízení o správním vyhoštění, a to dne 24.2.2018. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení správního vyhoštění bylo vydáno již dne 16.1.2018 a rozhodnutí žalovaného pak dne 10.7.2018. Žalobce se tak nemohl rozumně spoléhat na to, že na území ČR, kde navázal partnerský vztah a následně až v průběhu řízení o správním vyhoštění uzavřel manželství, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se o výše popsany případ jedná, bude vyhoštění

cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer nebo Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Právě bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Správní orgány ani nezpochybnily hloubku citů a partnerského a následně i manželského vztahu žalobců. Jako určující však vyhodnotily skutečnost, že stěžovatel navázal vztah s manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Žalobce pak nemá na území ČR žádné nezletilé děti. Naopak jeho nezletilá dcera D. žije na Ukrajině společně s matkou. Žalobce je rozvedený. V pohovoru uvedl, že k návratu na Ukrajinu mu brání skutečnost, že tam měl dluhy, přičemž však současný stav nezná. Na Ukrajině by nemohl žít v místě, kde bydlí jeho dcera s matkou, neboť tam bydlí sestra se švagrem a dvěma dětmi. Z obsahu pohovoru provedeného se žalobcem soud nezjistil, že by na území ČR měl nějaké silnější společenské nebo kulturní vazby. Žalobce pak nedisponoval ani povolením k zaměstnání, aby mohl v ČR legálně pracovat a získat tak prostředky na svou obživu. Rovněž zde neměl majetek větší hodnoty. Soud tedy k věci uvádí, že žalobce je dospělou osobou, produktivního věku, která nemá v ČR povolení k zaměstnání ani zde nepodniká. Žalobce má vazby na Ukrajinu, kde žije jeho nezletilá dcera. Žalobce je zdravý a na území ČR nemá žádné zásadní rodinné nebo sociální vazby, vyjma manželky. Ve vztahu k manželce je třeba zohlednit, že je stejně jako žalobce státní občankou Ukrajiny a svůj společný život by mohli realizovat na Ukrajině, případně by jej mohla po dobu trvajícího správního vyhoštění navštěvovat. Argumentuje-li žalobce, že na Ukrajině není možné získat práci, tak je třeba uvést, že ani v ČR nemá povolení k zaměstnání či podnikání, aby si mohl legálně obstarat prostředky. Soud k tomu ještě uvádí, že je třeba brát v úvahu i tzv. extrateritoriální účinky zmíněného čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid* proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený všeobecný závazek respektovat volbu žalobce a jeho manželky ohledně země jejich společného pobytu.

Správní orgány při rozhodnutí o vyhoštění vycházely zejména z toho, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně a rovněž byl odsouzen za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákona. Byl mu uložen trest propadnutí věci a rovněž i vyhoštění ve výměře 2 let (Trestní příkaz ze dne 6.4.2017, č.j. 88 T 48/2017). V žalobě žalobce argumentoval tím, že se domníval, že se jedná o vyřízení skutečného dokladu na jeho jméno a padělaným dokladem se prokázal jenom jednou. Jeho tvrzení však neodpovídá skutku popsanému ve výrokové části trestního příkazu. Z něj je totiž zřejmé, že žalobce věděl, že jde o padělaný doklad a rovněž jej užil dvakrát, a to dne 4.4.2017 při policejní kontrole na staveništi domu na ulicích R. a M. v B. a v bance Western Union. Správním orgánům pak nepřísluší přehodnocovat průběh trestné činnosti určené v pravomocném rozhodnutí soudu. V posuzované věci je tedy nesporné, že žalobce porušil veřejný pořádek a rovněž se dopustil i trestného činu.

S ohledem na výše uvedené souhlasí soud se správními orgány, že v posuzovaném případě převážil veřejný zájem, který je třeba spatřovat v zájmu na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopouští trestné činnosti a kteří i dodržují právní předpisy a postupují tak, aby byl jejich pobyt zde oprávněný a legální.

Žalobce dále namítal nedostatečné vypořádání délky uložení správního vyhoštění. K tomu soud uvádí, že stanovení doby zákazu vstupu na území patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit, zda ve svých úvahách nepřekročily meze správního uvážení. Správní orgány při stanovení doby přihlédly k trestné činnosti, již se žalobce dopustil na území české republiky a rovněž i k tomu, že na území ČR pobýval od 5.1. 2015 do 4.4.2017 neoprávněně, tj. bez platného víza a oprávnění k pobytu. Jde-li o jeho trestnou činnost, pak si úmyslně zajistil vyhotovení padělaného občanského průkazu Slovenské republiky, který užil minimálně ve dvou případech, a to dne 4.4.2017 při policejní kontrole na staveništi domu na ulicích a v B. a v bance W. U. Z trestního příkazu tedy plyne, že žalobce věděl, že se jedná o padělaný doklad a rovněž jej užil dvakrát. Soud se proto neztotožnil se žalobní argumentací, že žalobce nevěděl, že vyřízený doklad nebude dokladem skutečným na jeho jméno. Rovněž jej pak užil dvakrát a ne jenom jednou, jak uváděl. V posuzovaném případě se rovněž jedná o uložení správního vyhoštění za souběh trestné činnosti žalobce a neoprávněný pobyt. Jde-li o posouzení soukromého života ve vztahu k délce správního vyhoštění, pak ze shora uvedeného plyne, že manželský život mohou žalobci realizovat i na Ukrajině. Případně může manželka žalobce na Ukrajině navštěvovat. Pokud se jedná o výhradu žalobce spočívající v tom, že již mu byl trestním příkazem uložen trest vyhoštění, pak soud uvádí, že povaze správního vyhoštění se věnoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, v němž dovodil, že „[s]právní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví.“ Doba správního vyhoštění mohla v posuzovaném případě dle § 119 odst. 1 písm. b) činit až 5 let. Délka správního vyhoštění byla uložena v horní části zákonné rozpětí, avšak dle názoru soudu odpovídá posuzovanému případu, neboť především zohledňuje trestnou činnost žalobce, jeho neoprávněný pobyt a rovněž bylo přihlédnuto i k jeho osobním a rodinným poměrům.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí včetně řízení, které k jeho vydání vedlo, nebylo stíženo vadami namítanými žalobcem a bylo tedy přezkoumatelné a souladné se zákonem. Proto žalobu zamítl, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. září 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.